

aldeles fri, om den ogsaa skulde føre til Refultater, som man maatte ansee for beklagelige Forvildelser. Man maa betænke, hvormange Exempler Historien opviser paa, at Lærdomme, som i den Tid, da de først fremkom, bleve forfulgte med Baal og Brand, af en senere Tidsalder ere betragtede paa en ganske anden Maade, og, om derfor ogsaa en videnskabelig Undersøgelse skulde have den Følge, at Sandheden for en Tid blev fordunklet, som man ogsaa har seet Exempler paa, saa er det dog ligesaa vist, hvad man ogsaa har seet, at den Tid atter vil komme, da den vil træde frem i sin fulde Glans. Thi det er kun igjennem Modsatninger, at den menneskelige Udvikling skrider frem. Hvad derimod Enhver kan fordre, det er, at, hvad der for ham er helligt, det, hvortil han knytter sin Tro og sin religiøse Overbeviisning, og det, som er Gjenstand for hans Dyrkelse, og denne Dyrkelse selv — at det ikke bliver Gjenstand for Spot eller Haan, og at Loven træder til, for at beskytte og værne i denne Henseende. Naar jeg har foreslaaet, at Straffen for at badle og laste den kristelige Religion ikke skulde være en større end for at forhaane andre Religions-samfund, da troer jeg, at jeg maa være beføiet dertil efter Grundloven, der fremstiller enhver Religionsbekjendelse som lige berettiget. Slutningen af Paragraphen indeholder en Bestemmelse, som i de ubestemte Udtryk, der i den forekomme, ikke synes tilraadelig. Der staaer nemlig: „Enhver, som i et trykt Skrift krænker Sædelighed og Blufærdighed“; men dette kan gives en saadan Udtydning, at mange Skrifter — om hvilke vi dog neppe kunde ønske det — kunde blive indbragne derunder; thi disse Begreber ere, ligesaa vel som Begrebet om, hvad der er „sømmeligt“, ofte relative. Det er naturligviis ikke, fordi jeg ikke ønsker en Straffebestemmelse for den, som beforder Usædelighed og andre Laster, at jeg har fraraadet de Udtryk, som her i Paragraphen ere optagne; maaskee kunde jeg ved den tredje Behandling af Lovforslaget tillade mig at foreslaae en Redaction af disse, som maaskee bedre vilde svare til Hensigten. Med Hensyn til Udkastets § 14, kan jeg heller ikke finde det tilraadeligt, at der optages saa ubestemte Ord, som her findes. Det første Ord, som

jeg maa tillade mig at gjøre en Indvending imod, er „ubeføiet“. Det maa vistnok ansees som afgjort, at man kan være fuldkomment beføiet til at tillægge en Mand en strafværdig Handling, fordi man kan være aldeles vis paa, at han har begaaet den; men, dersom man offentligt beskylder ham derfor, saa antager jeg det for afgjort, at, naar man ikke kan bevise det, vil man alligevel blive straffet, og jeg antager derfor, at Udtrykket „ubeføiet“ bør ombyttes for Exempel med „ubevistlig“, for ikke at give Anledning til Misforstaaelse for dem, som ere under Loven. De Distinctioner, som her ere gjorte imellem de forskellige Aiter af Fornærmelser, forekomme mig at være saa lidet væsentlige, at jeg ikke kan tilraade, at de optages i Loven. Det har idetmindste ikke været mig muligt, at finde en saa væsentlig Forskiel imellem dem, at de idetmindste kunde begrunde den Forskiel i Straffen, som her i Paragraphen er fastsat. Muligt kan det lykkes Juristerne at ubfinde en Forskiel, som Rægsfolk ikke kunne see; men Lovene gives dog vel ikke for Juristerne, og for at de kunne øve deres Kløgt paa dem, men de gives for Folket, for at det kan vide, hvad det har at rette sig efter, og jeg maa her atter komme tilbage til, at det er i højeste Grad nødvendigt, at Udtrykkene blive saa faste og bestemte som muligt. Jeg har tilladt mig at foreslaae en forkortet Udfattelse af Paragraphen, som lyder saaledes: „Ubeviislige ærefrænkende Beskyldninger mod en Anden, samt overhovedet frænkende Uqvemsord eller Skjældsord, straffes“ o. s. v. Jeg antager, at disse Ord ere saa betegnende, som det er nødvendigt, for at fastsætte de Begreber, som det her kommer an paa. Det er Ord, som leve og gaae op i den almindelige Bevidsthed, saa at Enhver veed at forbinde det Begreb dermed, som der skal forbindes dermed, og, naar der navnlig i Udkastets anden Passus omtales som noget Forskielligt fra det Første „Benævnelser, som alene kunne begrundes“ osv., saa mener jeg, at enhver saadan Benævnelse er en Beskyldning og ligefrem kan gaae op under Begrebet Beskyldning. Med Hensyn til Straffen har det forekommet mig, at der kunde være Omstændigheder, som kunde gjøre For-